

Evrendeki başka zeki canlılarla iletişim kurmak isteyenler genelde dev radyo teleskoplara bağlıydı umutlarını. Bize veya birbirlerine gönderdikleri mesajları algılayıp kodlarını çözebilmemiz için hep daha büyük alıcılar ve daha güçlü bilgisayarlar gerekirdi nedense.

Yıldız sistemlerinin arasındaki astronomik mesafelerden gözü korkmayan bir başka grup ise, tıpkı eski zamanın denizci kâşifleri gibi, bizzat giderek keşfetmekten yanaydı evreni. Ama bu yöntem geçerliyse, evrenin yaşı göz önüne alındığında, birilerinin bizi keşfetme olasılığı çok daha yüksekti.

Sonunda da bu oldu. Neredeyse Ay büyüklüğünde, kapkara bir cismin üzerimize doğru geldiğini fark ettiğimizde aramızda çok az mesafe kalmıştı. Üzerine düşen hiçbir ışını yansıtmadığı için çok zor algılanıyordu. Âdeta birisi yapay bir kara delik yapıp üzerimize fırlatmış gibiydi. Uzayın ne kadar büyük bir kısmının bomboş olduğu düşünülürse, gelip bizi bulmasının tesadüfle açıklanması imkânsızdı. Teknolojik gelişmemizden rahatsız olan birileri, koloni gemilerimiz Samanyolu'nun her tarafını sarmadan önce bizi tek vuruşta yok etmeye karar vermiş olmalıydı!

Gerçi yörünge hesapları bu görüşü pek de desteklemiyordu, ama yine de gelenlerin dost değilse düşman olduğu, yani meselenin tamamen bizimle ilgili olduğu görüşü hâkimdi. Hele de cisim serbest düşüşün hiperbolik yörüngesinden çıkıp kıvrak manevralar yapmaya, önüne çıkan meteorlardan kaçmaya başlayınca korku doruğa çıktı.

Ama o bizi es geçip Güneş'e yöneldi. Yaklaştıkça da şekil değiştirmeye başladı. Yüzeyi gittikçe genişliyor ve bir yelken gibi güneş ışığına dik duruyordu. Uyuyan canavar uyanmış veya yumurtasından çıkmıştı sanki. Ama hedefinde biz yoktuk. O Güneş Sistemi'nin en değerli kaynağının peşindeydi: Enerji!

Güneş'e bizim gözlem uydularımızın en cesurundan bile fazla yaklaşp yörüngeye girdi ve gözlerimizin önünde inanılmaz bir gösteri başladı: Gittikçe genişleyen yassı parçalar kopup yavaş yavaş Güneş'in çevresini sarıyordu.

Bu süre içinde bilinen bütün frekanslardan yayın yaparak iletişim kurmaya veya en azından onun kendi yıldız sistemiyle konuşmalarını dinlemeye çalışıyorduk, ama boşuna. Uzaylı elini uzatıp "Ben dostum" dememekte direniyordu. Bizim varlığımızın farkında olduğu bile şüpheliydi. Sanki ışıktan başka hiç bir şeyi algılayamıyor gibiydi. Artık Güneş'e o kadar yakındı ki Dünya'dan gönderilen ışık sinyallerini algılaması fiziksel olarak imkânsızdı.

Bilimsel anlamda beklenmedik bir katkısı oldu bu maceranın: Karanlık maddesi bilmecesi çözüldü. Şimdi o gözle bakınca anlayabiliyoruz ki bu yapılar pek çok yıldızın çevresinde var. Karanlık madde söylendiği kadar egzotik bir şey değilmiş, bildiğimiz yıldızların üstü örtülü halymiş. Yerçekimleri galaksi üzerinde aynı etkiyi yapıyor ama ışık yaymıyorlar, bizim uzay istatistiklerimizde toplam kütle o yüzden hep eksik çıkıyormuş.

Tıpkı ilk olarak fizikçi Dyson'un tarif ettiği şekilde, gelişmiş bir uygarlığın tüm ihtiyaçlarına yetecek kadar enerjiyi soğuran çok parçalı, dev bir küre. Motoru da doğal füzyon reaktörleri: Yıldızlar.

Karşımızdakinin ne olduğunu anlayamamak bizi şoke etmişti. Bu bir öncü kuvvet miydi? Merkezle sürekli irtibat halinde miydi? Yoksa ilk başta verilen talimatı uygulayan, yapay zekâ kapasitesi hayli düşük dev bir inşaat makinesi miydi? Şehrin sakinleri kurulum bittikten sonra mı gelecekti?

Böyle giderse biz bu bilmeceyi çözmeden kıyamet kışı gelecek. Bu seferki buzul çağı sonuncusu olacak. Fotosentez yapamayan bitkilerin ardından hayvanlar da ölecek. Depoladığımız yiyecekler bize ne kadar yeter? Füzyon reaktörlerinden elde ettiğimiz enerji o sonsuz gecede herkesi ısıtıp doyurabilir mi? Dahası böyle bir Dünya'da yaşamaya devam etmek istiyor muyuz? Şimdiden panik başladı. Kaçabilen herkes uzay madenlerine ve fabrika gemilerine hücum ediyor, ama hemen her işi gelişmiş yapay zekâyla kontrol edilen robotlara yaptıran bu gemilerin barındırabileceği insan sayısı o kadar az ki...

Belki de bin yıllardır korktuğumuz şekilde Dünyayı ele geçirmeye veya yok etmeye çalışsalar daha iyi hissedecektik kendimizi. Böyle dev bir projede farkında olmadan üzerine basılan karınca olmak çok ağır geliyor!

(Devam Edecek)

Çizim : Ersan Yağız

